

HET PRIEEL

(It Prieel)

Naar een verhaal van Myra en Alec Coppel

door

ALEC COPPEL

vertaling

Bob de Lange

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET PRIEEL – IT PRIEEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALEC COPPEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1957, 1959 by Alec & Myra Coppel, Renewed 1985, 1987 by Alec Coppel

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling. Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

Telefoon (03)3.66.44.00,

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

ELLIOT NASH

SIRE

HARLOW EDISON

LOUIE

MATILDA

JENKINS

NELL NASH

DR. WYNER

MEVROUW CHANDLER

DRUKER

THORPE

EEN AGENT

DECOR:

Het hele stuk speelt zich af in de woonkamer van het huis van Elliott Nash, in de buurt van Roslyn op Long Islands N, Y.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: Een zaterdagmiddag tijdens de afgelopen zomer.

Tweede scène: Dinsdagavond.

Het doek valt even om het verstrijken van enige uren aan te geven.

Derde scène: De volgende morgen.

TWEEDE BEDRIJF

Eerste scène: Laat in de middag diezelfde dag.

Tweede scène: De volgende middag.

Het doek valt even om het verstrijken van enige uren aan te geven.

Derde scène: De volgende morgen.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

(de woonkamer in het huis van Elliott Nash in de buurt van Roslyn op Long Island, N.Y.. Het gehele stuk speelt zich hierin af. De kamer is plezierig bewoond. Hij bezit echt de sfeer van een landhuis, met een grote open haard en schoorsteen links. Een ingang linksachter voert naar een kleine hal of gang, waardoor men weer naar de voordeur komt. Er staat een kastje tegen de achterwand van de gang. Boekenplanken links tot bijna aan het plafond. Er staat een kleine bibliotheekladder bij de boekenplanken om de hoger gelegen boeken beter te kunnen bereiken. Een tweede ingang rechtsvoor voert naar een andere gang, het overige deel van het huis, en, daar vlakbij de keuken. Een derde ingang rechtsachter leidt naar de werk- en kleedkamer van Elliott - ofschoon hij meestal de woonkamer als zijn werkkamer gebruikt, waar de twee vrouwen om hem heen bezig zijn. Maar het meest opvallende in de kamer is het ruim gebruik van glas in de achterwand, een modernisering van het echtpaar Nash om zoveel mogelijk profijt te trekken van het prachtige landelijke uitzicht. Buiten glooit het landschap langzaam, langs een beboomde laan naar beneden tot aan, tenslotte, de oever van Long Island (al is het water vanuit de ramen niet te zien) Midden in de glazen wand, openstaande (glazen) deuren, die een directe verbinding geven van de kamer naar de tuin. Overgordijnen kunnen de ramen afsluiten. Boven de glazen deuren is een klein afdak, ter bescherming bij regenachtig weer, en aan één kant van het afdak, een glazen deur naar Elliott's kamer. In het midden van de woonkamer een sofa, met daarachter een tafel. Bij de haard, voor-en-achter-toneel, een fauteuil, en een derde fauteuil, (met een tafeltje links ervan en een poef ervoor) in het midden. Er is een bar in de boekenwand, links naast de ingang van de hal, die naar de voordeur leidt. Boven de bar een schilderij, waarachter een muursafe. Rechtsvoor nog meer boekenplanken met daarin een grammofooninstallatie. Tegen de rechterboekenwand een bureau, waarop een telefoon en een schrijfmachine, voor het bureau, dus links ervan, een draaistoel.

Zaterdagmiddag, afgelopen zomer. De kamer is half duister, de

overgordijnen zijn dicht. De figuren zijn alleen maar in contour te onderscheiden. Een man aan de schrijftafel. Hij trekt een lade open, haalt er een revolver uit en controleert het magazijn. Hij sluit het met een klik, kijkt er een ogenblik naar, neemt dan een besluit, gaat naar het einde van de sofa, het dichtst bij hem, en knielt erachter neer. De bel van de deur gaat. Stilte. De bel gaat weer. De voordeur links gaat open. Er komt enig licht naar binnen en wij zien vaag de figuur van Harlow in de hal. Wanneer hij de kamer binnenkomt, valt er een schot en Harlow zakt in elkaar, op de grond. De man achter de sofa gaat naar hem toe en buigt zich met rokend pistool, over hem heen. De dienstbode komt van rechtsvoor op en gilt zonder ophouden)

DE MAN: *Stil! Matilda! Stil! Matilda! Alsjeblieft! (Harlow komt overeind en Matilda gilt nog harder. De man trekt de gordijnen open, het licht valt naar binnen en wij zien Elliott Nash. Hij legt zijn hand op Matilda's mond, terwijl Harlow geamuseerd toekijkt)*

ELLIOTT: *Matilda, hou alsjeblieft op! Hou op! (Matilda staart met wijdopen gesperde ogen terwijl de hand haar in bedwang houdt) Het was een repetitie, Matilda.... Snap je het? Matilda? Lach nou, Harlow, lach een beetje.... (hij smeekt het haar bijna, zoals je zou doen bij een idioot kind. Zij knikt langzaam en hij neemt zijn hand weg van haar mond, klaar om hem er elk ogenblik weer op te leggen)*

MATILDA: *O..... meneer Edison! (naar adem snakkend) O, meneer Nash. Waarom hebt u me niet verteld dat u ging repeteren? Ik bedoel, lieve hemel, u hebt me de doodsangst op mijn lijf gejaagd.*

HARLOW: *(staat op, slaat zijn kleren af) Ja en jij hebt waarschijnlijk de halve buurt hier de doodschrik op het lijf gejaagd. Nou, Elliott, dat was een schitterende vertoning, schitterend! (hij grinnikt)*

ELLIOTT: *(kijkt hem gekwetst aan) Alleen maar omdat ik één kleinigheidje heb vergeten.*

HARLOW: *Een klein kleinigheidje! Een dienstbode met een gil als een luchtalarmsirene... (hij lacht harder)*

ELLIOTT: *(uit zijn hum) Ja, Matilda, het is goed. (zij wil weggaan, maar plotseling houdt hij haar zijn revolver voor) Hier, neem mee naar de keuken en maak hem schoon.*

MATILDA: *(deinst vol schrik achteruit) Schoonmaken! Ik zou dat ding nog niet willen aanraken met een stok van 10 meter lang! (zij rent*

weg)

ELLIOTT: *(loopt haar na)* Het zijn alleen maar losse flodders. Jij kunt meer kwaad doen met een aardappelmesje. Dat mens! Alle vingers van al haar handen onder de pleisters, ze kan nog geen blik boontjes openmaken en dat is bang voor een pistooltje.

HARLOW: Dat pistooltje is een 38 mm, daar kun je iemand mee koud maken met één kogel, goed geplaatst. *(hij wijst naar Elliott's voorhoofd en zijn hart)* Hier, of hier.

ELLIOTT: *(kijkt angstig en laat de revolver op de tafel vallen)* Alsjeblieft, Harlow, doe niet zo griezelig.

HARLOW: Voor iemand die minstens vijf man per week dood maakt in zijn tv-show, ben je erg bang uitgevallen.

ELLIOTT: Voor mijn eigen leven, natuurlijk. Ik dood alleen maar zoals alle schrijvers doden, in hun fantasie. *(hij glimlacht en schenkt voor hun beiden iets in)* O, ik heb zulke heerlijke fantasieën, Harlow... Ik heb al zoveel van mijn beste vrienden doodgemaakt op het een of ander moment en ik bof zo, ik kan ze allemaal zo echt maken op de televisie, iedere week weer.

HARLOW: Let er wel op dat het fantasie blijft, voor een echte moordenaar ben je de grootste knoeier die ik ooit heb mee-gemaakt.

ELLIOTT: Waarom zeg je dat nou? Ik dacht dat ik deze heel goed in elkaar had gezet, met één uitzondering misschien: Matilda.

HARLOW: Heel goed in elkaar gezet! Je hebt iedere fout gemaakt, die in de boekjes voorkomt, je hele gespijkerde tapijt zou onder het bloed zitten en die revolver heb je gebruikt zonder handschoenen aan.

ELLIOTT: Ik was heus van plan de vingerafdrukken weg te vegen.

HARLOW: *(sarcastisch)* Natuurlijk. O, mijn brave Elliott. Je bent een beste kerel en een goeie vriend. Ik mag je vrouw erg graag....

ELLIOTT: Ik mag jouw vrouw natuurlijk ook erg graag.

HARLOW: Je bent reuze vrijgevig. Als je iets leent, geef je het weer terug, je speelt een heel goede partij scrabble, ook al probeer je er af en toe eens een Hongaars woord tussen te wringen, maar als moordenaar ben je een sukkel. Ik zou je op de elektrische stoel hebben gehad met die laatste, op de kop af, tien minuten.

ELLIOTT: Misschien mag ik je onder het oog brengen dat ik mijn brood

verdien met die sukkelige moorden te schrijven.. Ik heb er dit enige huis voor kunnen kopen (*hij kijkt om zich heen en rilt*) waarin ik gevangen zit als een rat in Long Island.

HARLOW: (*grinnikt*) Dat vind ik niet aardig, ik zit ook als een rat in de val, maar ik vind het niet erg tactvol daarover te praten.

ELIOTT: Voor jou is het wat anders, jij hebt je werk hier, maar ik! Wat doe ik nou tussen bloemen, gras en kamperfoelie? (*hij trekt een gezicht*) Ik ben een stadskind, Harlow, groen is een kleur die ik altijd heb verafschuwd, als de zon opkwam, ging ik onder, jaren lang, maar hier in Long Island is er geen ontkomen aan de zon, hij volgt je.

HARLOW: Alleen maar 's zomers. En hoe warm en afschuwelijk het ook wordt, bedenk dat de winters erger zijn. (*de telefoon gaat*)

ELIOTT: Neem me niet kwalijk, Harlow. (*aan de telefoon*) Hallo, ja, o o ik kan nu niet met u praten. Ik kan niet, zeg ik u. Dat moet u gewoon aannemen. (*hij hangt op*)

NELL: (*men hoort haar stem in de hal*) Elliott! Ik ben thuis. (*zij komt op met een pakje, gewikkeld in papier, wat ze in de hal op de commode laat liggen*) Hallo, schat! Hallo, Harlow! Het spijt me dat ik zo laat ben, lieverd. Ze zijn Parkway weer aan het opbreken.

HARLOW: Moeilijk met het verkeer?

NELL: Afschuwelijk, zeg! Ik heb een uitstekend idee. Ze moesten heel Long Island van top tot teen asfalteren en alle auto's hun gang laten gaan als vee in de wei.

HARLOW: Kom je vanavond voor een spelletje scrabble?

NELL: Het spijt me, Harlow, ik moet op als gast in "Wie is de duif?"

HARLOW: Nou, als jij dat bent, dan wil ik zelfs wel kijken. Dag lieve mensen, tot ziens! (*Harlow gaat af, linksachter en Elliott begint zijn schoenen aan te doen*)

NELL: O schatje, je gaat die afschuwelijke bruin met witte dingen toch niet weer aantrekken?

ELIOTT: Vind je ze niet mooi?

NELL: Nee, ik niet!

ELIOTT: Brooks Brothers zouden ze me heus niet hebben verkocht als ze niet bijzonder gedistingeerd waren. Jij houdt niet van mijn smaak van schoenen, ik hou niet van jouw smaak van badkamer-gordijnen.

NELL: We beginnen toch niet weer over die badkamergordijnen, hè?

ELIOTT: Ziek-groen met zeepaarden.

NELL: Goed, ik maak een handeltje met je. Ik doe die badkamergordijnen weg, als jij die schoenen wegdoet.

ELIOTT: Die schoenen? Nooit!

NELL: Die groene gordijnen? Nooit, jammer, het was zo'n aardig huwelijk. *(zij lachen en Nell valt met een zucht op de sofa neer)*

ELIOTT: Een erge dag gehad, schat?

NELL: Afgrijselijk! Ik heb er zo genoeg van mee te doen in die pruts-opera. Ik wou dat we een paar weken een staking hadden of zoiets, zodat ik een beetje tot mezelf kan komen.

ELIOTT: Waarom hou je er niet mee op?

NELL: Ophouden? Mijn lieve Elliott, we komen al voortdurend te kort met 25.000 per jaar, hoe kunnen we dan met minder toe.

ELIOTT: Het komt door dit rothuis. *(als hij ziet dat ze gekwetst naar hem kijkt, snel)* Ik bedoel, het is een enig huis, liefste, en je hebt het beeldig ingericht, natuurlijk, maar financieel, tja, is het een ramp. Elke keer als we eens wat extra's hebben, hups weer een betaling.

NELL: Maar we krijgen er tenminste iets voor, we bouwen aan de toekomst. En waaraan bouwden we in het Waldorf Astoria?

ELLIOTT: *(zucht diep)* Het Waldorf Astoria.

NELL: Over niet al te lange tijd is dit huis helemaal ons eigendom en bedenk eens wat dat betekent, als de dingen eens niet meer zo goed gaan, je eigen huis hebben.

ELIOTT: Ik weet wat je bedoelt, je wilt ergens een honk hebben, maar je houdt jezelf voor de gek. Als we eens aan de grond zitten, dan kunnen we ons toch niet permitteren hier te blijven wonen. Begrijp je dat nou niet? Dan hebben we toch altijd nog die belastingen te betalen en de verzekering en een tuinman en een haag onderhouden voor de rest van Roslyn, met hun verschrikkelijke haagcomplex. Nee, je kunt beter geen huis hebben. Je kunt beter ontworteld zijn, met geld.

NELL: Je bent erg overtuigend als je iets wil hebben, Elliott, maar je kunt mij niet wijsmaken dat het naar is om een huis te hebben. Ik ga me niet dood werken tot ik bleek en mager ben, om de receptie van een hotel vet te mesten.

ELLIOTT: *(verontwaardigd)* En wat is er verkeerd aan de receptie van een hotel? Dat zou ik wel eens willen weten. Van alle zegeningen ooit op het hoofd der lijdende mensheid neergelaten, is de receptie van een hotel de grootste. Als buiten de wind huilt en de sneeuw wordt opgezwiept, op wie kun je dan vertrouwen dat je diner wordt bovengebracht? Hotelreceptie! Als je 40 graden koorts hebt en je beenderen branden van het virus, wie staat je dan bij in je nood? Hotelreceptie! Zo moet je tegen mij niet praten, je mag mijn smaak aanvallen; mijn oordeel desnoods mijn pover talentje, maar kom nooit aan de receptie van een hotel!

NELL: Ontroerend, maar we blijven toch hier! Ik weet wel waarom jij terug wilt naar New York; om je tijd te verdelen tussen je verschillende bar's, Lindy, Sardi, Old Vienna en the Pavillon.

ELIOTT: Toe nou, lieveling, je weet niet wat je zegt.

NELL: *(gaat teder naar hem toe)* Het is voor jou, Elliott. Je geeft jezelf toe dat je je tijd verdoet met eten en praten, terwijl je moet werken en ik vind het heel onplezierig dit delicate punt aan te raken, *(zij klopt hem vriendschappelijk op de lendenen)* maar we weten het allebei.

ELLIOTT: *(zucht)* Ja, ja, net als Oscar Wilde, verleiding is het enige waar ik niet tegen kan.

NELL: Hoe gaat het met je manuscript? Hoeveel bladzijden vandaag?

ELIOTT: Een halve.

NELL: Een halve!

ELIOTT: Ik kan me niet concentreren!

NELL: Elliott, je bent op een dood punt! Kom hier zitten en concentreer je! En laat je door niets afleiden. *(zij gaat zijn kamer binnen. Elliott trekt een gezicht en staart op de schrijf machine, hij haalt diep adem en buigt over de schrijfmachine, zijn vingers gereed. Hij verandert van gedachten, staat op en draait de stoel in het rond om hem hoger te maken. Hij gaat weer zitten, als een pianovirtuoos voor zijn toetsen. Alvorens hij begint te spelen, wrijft hij zijn handen, zijn vingers, blaast erop en slaat tenslotte één toets aan. Meteen hierna komt mevrouw Chandler binnen)*

CHANDLER: *(komt door de glazen deuren op)* Goeiemiddag!

ELIOTT: Komt u binnen, mevrouw Chandler. *(vlug trekt hij de deur van zijn kamer dicht)*

CHANDLER: Ik heb prachtig nieuws voor u.

ELIOTT: Is er iemand die het huis wil kopen?

CHANDLER: Ja, Mac Gruder!

ELIOTT: Wie?

CHANDLER: Kent u Jonathan Mac Gruder niet?!

ELIOTT: Ik schaam me diep... maar nee.

CHANDLER: Hij is een van de grootste bezitters van benzinstations in deze staat. Hij heeft dozijnen en nog eens dozijnen.

ELIOTT: O... die Mac Gruder....

CHANDLER: Alleraardigste man.. Zijn vrouw aan de drank, arme ziel, en zij zoeken een huisje zoals dit, waar haar verpleegster haar onopvallend... kan verzorgen....

ELIOTT: O juist. Nou, ik ben bang dat we daar op het ogenblik niets aan kunnen doen, mevrouw Chandler. Mijn vrouw is meer dan eens besloten niet te verkopen, dus mevrouw Gruder zal een ander plekje moeten zoeken voor haar dranklust.

CHANDLER: Maar zo'n kans kunt u niet voorbij laten gaan. Mac Gruder heeft al het geld van Long Island. Die gaat wel tot vijftig, vijfenvijftig duizend zonder met zijn ogen te knippen.

ELIOTT: Vijfenvijftig?

CHANDLER: Vast! En waar vinden we zo gauw een andere sukkel zoals hij?

ELIOTT: Ja, dat is zo. Waar?

CHANDLER: Hebt u gedaan wat ik u zei?

ELIOTT: O ja, ik voel me als een misdadiger. De boiler is al drie keer stuk geweest, er is een lek op zolder, de vuilnislift heeft al een week niet gewerkt, ik heb complete jaffa's in de afvoer laten vallen, ik heb het hele huis dood gesaboteerd, maar ze weigert zich te laten ontmoedigen! Ze belt gewoon de loodgieter op om het te laten repareren, ik kan er niet mee doorgaan, ik voel me als een misdadiger, mevrouw Chandler, als een misdadiger.

CHANDLER: Nonsens, meneer Nash, u bent gewoon een normale echtgenoot, strijdend voor zijn mannelijkheid tegen een typische man verzwakkende Amerikaanse vrouw.

ELLIOTT: *(onderbreekt)* Nee, dat ben ik niet. Ik hou van mijn vrouw. Ze is de liefste, de schattigste, de engelachtigste de hartelijkste... *(Nell is de kamer binnengekomen uit de deur rechtsvoor, in een*

badjas, badmuts, slippers en luistert verbijsterd hiernaar)

NELL: Elliott, schat! En dat tegen mevrouw Chandler, hoe is het mogelijk!

ELLIOTT: *(draait zich schuldig naar haar toe)* Lieveling; ik vertel iedereen hoeveel ik van je hou. Het is.... het is een fobie!

NELL: *(lacht)* Een manie, niet een fobie, schat. Dag mevrouw Chandler! En wat staat er vandaag op de agenda, vraag ik me af?

CHANDLER: *(eenvoudig)* O, niets! Helemaal niets. Ik kwam zomaar eens even langs om te zien of het huis u bevalt.

NELL: *(krachtig)* We zijn er dol op. Nietwaar, Elliott? *(zij kijkt hem bijna beschuldigend aan)*

ELLIOTT: Dol!

NELL: *(tegen mevrouw Chandler)* Ik dacht dat u had gezegd dat alles helemaal vernieuwd was, een jaar voor wij het kochten.

CHANDLER: Inderdaad, ik heb u de rekeningen laten zien.

NELL: Nou, dan is alles wel bliksemsnel naar de bliksem gegaan. Het dak lekt, de boiler is stuk en nu hebben de buizen het begeven. *(Elliott werpt haar een spijtig lachje toe en schudt verdrietig zijn hoofd)* Ik was net een douche aan het nemen toen ineens alles brummelend ophield en de afvoer een uitbarsting kreeg als de Vesuvius!

ELLIOTT: Heus? Hoe zou zoiets nou toch komen? *(Nell kijkt argwanend van de een naar de ander? Intuïtief vermoedt ze iets)*

NELL: Ik weet het niet, maar er gebeurt te veel hier. Wil je alsjeblieft e loodgieter bellen, Elliott? Neem me niet kwalijk, mevrouw Chandler *(Nell gaat rechtsvoor af, Elliott kijkt schuldig naar mevrouw Chandler)*

ELLIOTT: Ze vermoedt iets! Misschien weet ze het al! Komt u niet meer hier, mevrouw Chandler. Ik kom wel naar uw kantoor.

CHANDLER: Grote God, meneer Nash. Ze heeft u wel echt helemaal eronder! Nou, ik zal de Mac Gruder's warm proberen te houden, gaat u door met het huis een oplababber te geven, pak de zekeringen, probeer de elektriciteit naar zijn grootje te helpen; of zoiets van dien aard. *(zij gaat af door de glazen deuren)*

ELLIOTT: Ik zal u wel opbellen. *(Elliott gaat naar de schrijfmachine en begint zomaar op goed geluk op de toetsen te tikken. Matilda komt binnen vanuit de buitengang met een tas vol kruidenierswaren)*

Wat zit daar in?

MATILDA: Uw diner, Seldery, peentjes, lamskoteletten, crispies en een verrukkelijke grapefruit. *(bij ieder woord zakt Elliott een beetje in. Matilda gaat af in de keuken, hij pakt de telefoon en draait een nummer)*

ELLIOTT: Hallo! Met Fisher? Met Elliott Nash. Ik wou graag een heel grote pot paté de foie gras bestellen, met truffels, geïmporteerd, uit Straatburg en één fles Chateauwijn: 1947. Laat dat bezorgen bij meneer Harlow Edison en zeg hem dat hij dat voor me vast moet houden! Nu meteen, het is een spoedgeval. Dank u. *(hij hangt op en pakt een briefopener van de schrijftafel. Hij gaat naar de bar en trekt het schilderij open, waardoor een safe zichtbaar wordt. Hij maakt de safe open, grijpt naar binnen en haalt er een salami in aluminium gewikkeld uit. Hij snijdt er een schijf af, haalt twee crackers uit een doos die ook in de safe ligt, legt doos en salami terug en sluit safe en schilderij. Hij maakt een sandwich, maar op het moment dat hij wil toehappen gaat de bel van de buitendeur. Hij rent terug naar zijn bureau, legt de sandwich in een la. Bij de tweede bel komt Nell op uit zijn kamer)*

NELL: *(roept)* Matilda?... Gaat er niemand opendoen?

ELIOTT: Je zei dat ik me moest concentreren. *(Nell komt opgewonden terug met een telegram)*

NELL: Elliott! Ik heb het! Ik heb het!

ELIOTT: Je hebt wàt, lieveling? *(Nell gaat naar de hal en komt terug met het pakje dat ze had meegebracht en daar had laten liggen)*

NELL: Wacht, ik zal het je laten zien! *(zij snelt weg, Elliott staart haar na, dan kijkt hij nerveus naar de telefoon. Nell komt terug met het pak en zet het trots op tafel)* Wacht maar eens even, ik zal het je laten zien, wacht maar! *(zij pakt het model van het prieel uit)* Is het niet prachtig?

ELIOTT: Ja, wat is het?

NELL: Een prieel.

ELIOTT: Een wat?

NELL: Een prieel.

ELIOTT: O, een prieel.

NELL: Ja, dit is alleen maar het model, het ding is in werkelijkheid een meter of zes hoog en heeft een omtrek van een meter of vier, vier

en een half.

ELIOTT: O ja en wat doet het?

NELL: Niets. Het is een soort serre, voor de zon! Ik heb er vorige week een bod op gedaan en vandaag was de verkoping en mijn bod heeft het gekregen. Stel je voor!

ELLIOTT: Even, even, even... waar heb je het toch over?

NELL: Sarah Wilson heeft die vrouw gekend, een allerliefste oude dame, die gek was op alles wat achttiende eeuws was. Ze was een verzamelaarster en toen ze doodging, werd alles van haar verkocht en niemand wilde dit prieel.

ELLIOTT: (*mompelt*) Niemand behalve mijn vrouw.

NELL: (*doet of ze dit niet hoort*) En nu heb ik het voor vijfhonderd dollars gepikt en morgen komt het van Connecticut hierheen in een verhuiswagen.

ELIOTT: Voor hoeveel heb je het gepikt? Nou, ga maar meteen terug en geef ze nog eens vijfhonderd dollar voor het wordt rondgesproken en we voor gek staan.

NELL: O Elliott, het heeft vast duizenden gekost toen het nieuw was en toen het per schip van Engeland hiernaartoe kwam, in allemaal stukken, stel je voor!

ELLIOTT: (*knikt grimmig*) Waanzin, een beelderige achttiende-eeuwse broeikas, in Roslijn op Long Island, net wat ik nodig had.

NELL: Een prieel, ik heb het voor jou gekocht. Ik dacht dat je er dol op zou zijn.

ELIOTT: Ik word er misschien dol op, lieverd, maar dat weet ik nog niet. Ik heb er nog nooit een gehad.

NELL: Ik dacht eraan, dat Bernard Shaw ook een prieel had, daar zat hij in te schrijven, wàt voor weer het ook was. Nou dat kun jij dan ook, buiten schrijven. Het is behoorlijk groot en je kunt er een tafel in hebben en een stoel en een schrijfmachine en wat je maar wilt.

ELIOTT: Maar lieve schat, ik ben geen Shaw. Echt niet. Ik ben alleen maar een televisie-schrijver. Wat ik nodig heb, is nieuwe ideeën.

NELL: Die krijg je dan misschien door de frisse lucht. O lieveling, ik weet zeker dat je van je prieel zult gaan houden. Ik heb er zo'n moeite voor gedaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto